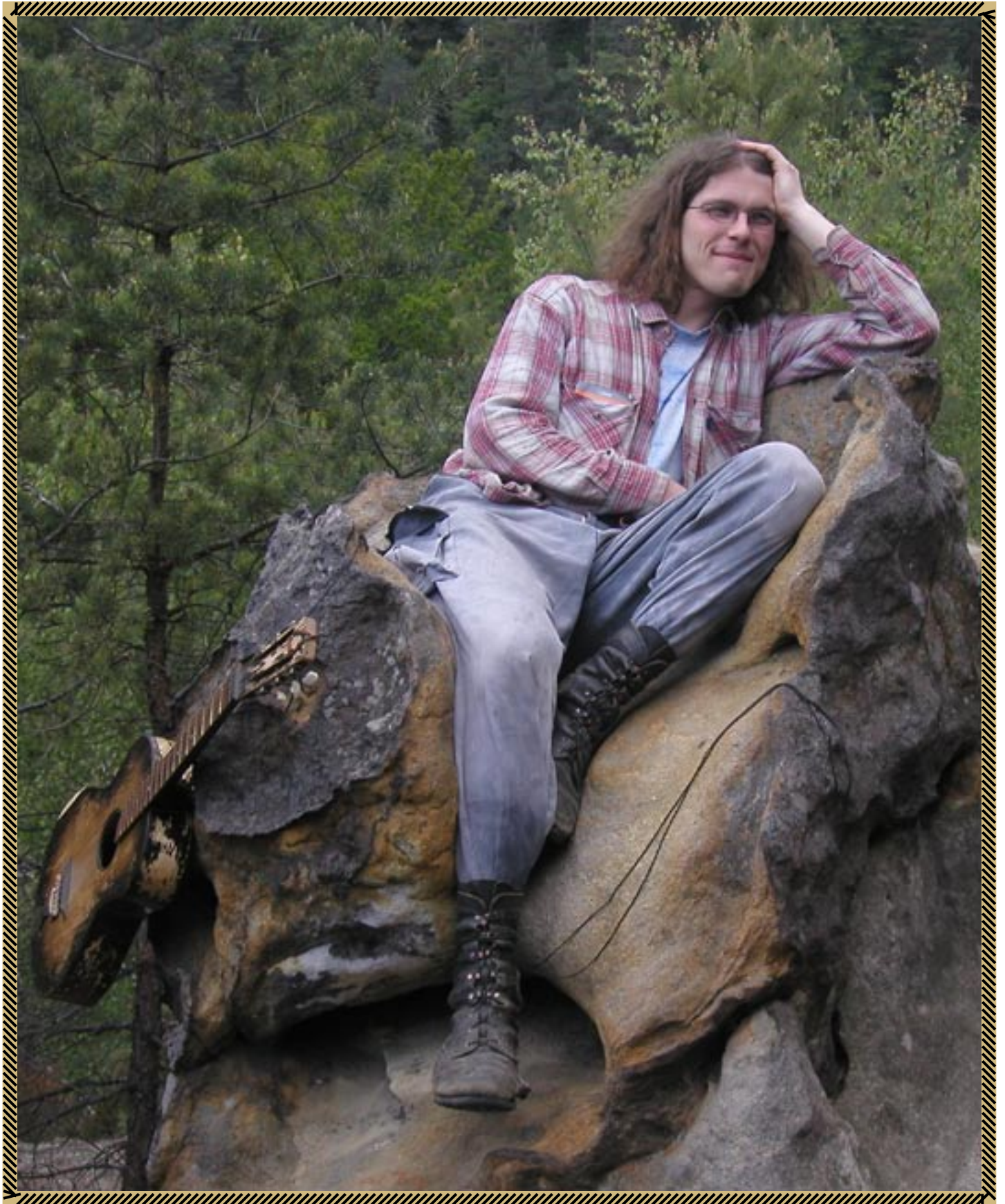
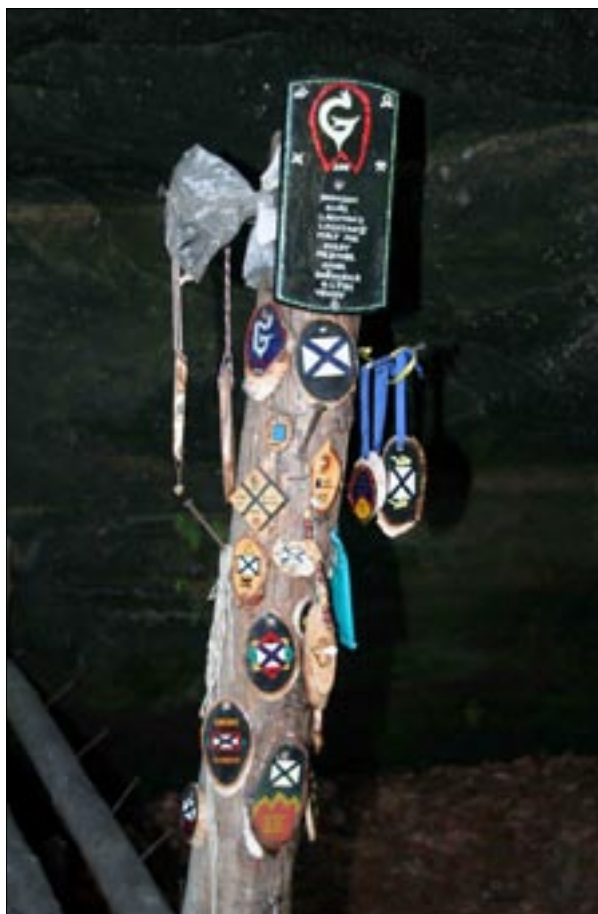

VITAMÍN KŘ!

Trampský časopis pro všechny pískomily • Číslo 2/2009 • Ročník 1

*„Camrátkový“ totem na Galathei
je už od loňska minulostí.
Tak se alespoň pokochejte touhle fotovzpomínkou.*

*Podivná ochrana přírody v NP České Švýcarsko
(na fotce je stav cesty po nájezdu těžařů u studánky
na Dlouhé úbočnicové cestě) - více v článku [na straně 5](#)*

*Trampské dobývání hradu Ralsko (viz foto) bylo již před lety,
ale článek o hradu a o akcích na něm uskutečněných najdeš ve Vitamínu právě teď a [na straně 12](#)*

ZADNÍ ZEMĚ JE ROMANTICKÝ KRAJ...

...MILUJÍ JEJ PŘEDEVŠÍM TREMPOVÉ. OBČAS POTKÁŠ V ROKLÍCH TY MLADÉ, DO HADRŮ, KŮŽÍ A DLOUHÝCH VLASŮ ODĚNÉ VYVRACEČE PRSTŮ: PŘI POZDRAVU TI UCHOPÍ PALEC A PÁČÍ JEJ DOZADU. NĚKTEŘÍ MAJÍ I LICHOU NÁUŠNÍČKU V UCHU, ALE JSOU ZVÍDAVÍ A PŘÍRODĚ NEŠKODÍ. VYHLEDÁVAJÍ ODLEHLÉ PŘEVISY, POD KTERÝMI TRÁVÍ NOCI. PODOBNĚ JAKO DRAVÍ PTÁCI, KTEŘÍ NELOVÍ V OKOLÍ SVÝCH HNÍZD, ANI TREMPOVÉ NEKÁCEJÍ DŘEVO U SVÝCH KEMPŮ, KTERÝM DÁVAJÍ PODIVUHODNĚ PĚKNÉ JMÉNA. PŘIŠEL JSEM TAK BĚHEM LET NÁHODOU DO KEMPŮ ZPÍVAJÍCÍ ÚDOLÍ, BLAFL WOLF, DO MALÉHO NETOPÝŘÍHO PŘEVISU, ZE KTERÉHO BY TÉMĚŘ ŠLO NABÍRAT VODU Z KAMENICE, KDYBY NÁDOBA VISELA NA DESÍTKY METRŮ DLOUHÉM PROVAZU, DO TICHÉHO ÚDOLÍ I MRTVÉHO ÚDOLÍ, STARÉHO CAMPU, DO MEMENTO MORI S DESETI KŘESLY KOLEM TÁBOROVÉHO KRUHU I DO DÍVČÍHO KEMPu SLEPIČARNA SE STUDÁNKOU FILOMÉNOU. SPAL JSEM V JÁNSKÝCH PŘEVISECH I JANOVĚ ZÁTOCE V STŮLPNEROVĚ POUSTEVNĚ I VE SKROMNÉM PŘEVISU ZVANÉM REELFOOT, ČESKY SNAD VRÁVORAVÁ NOHA? PASTORKA JE SMĚS SRUBU, PŘEVISU A SKAL. MÁ DVOJÍ VÝCHOD, VŠECHNO JE TAM VELKÉ.

MNOHO JE TREMPSKÝCH KEMPŮ V ZADNÍ ZEMI! NEJRADĚJI MÁM CAMP ELIO, KDE NAD OHNIŠTĚM ZE TŘÍ BŘEZOVÝCH POLEN VISÍ DŘEVĚNÁ PLACKA S KRESBOU DUCHA ZADNÍ ZEMĚ. RÁNO TREMPOVÉ VYMETOU OHARKY TÁBORÁKU A NA UHRABANÉ OHNIŠTĚ POLOŽÍ ZELENOU SMRKOVOU VĚTVIČKU JAKO STOPU MALACHITOVÉHO PTÁČKA. ČISTO A UKLIZENO. ODPADKY PO SOBĚ ODNESOU, VĚDÍ ŽE KDYBY JE TAM NECHALI, DALŠÍ LIDÉ K NIM PŘIDAJÍ SVOJE A ZLO NEZADRŽITELNĚ POROSTE. UKLIZENÝ KEMP SE TAK PODOBÁ TIBETSKÉMU MODLICÍMU MLÝNKU: LIDÉ ODEJDOU A MLÝNEK SÁM VE VĚTRU KONÁ BOHUMILOU A SMYSLUPLNOU PRÁCI. TREMPOVÉ DOSUD NEMAJÍ CHTIVÉ, BACHRATÉ A SUMČÍ DUŠE CHALUPÁŘŮ A K ŽIVOTU I ŠTĚSTÍ JIM STAČÍ MÁLO: POD PŘEVISEM KEMPu NĚKDY NAJDEŠ JEN VOLNĚ ULOŽENOU SEKERU NEBO PILU, OBČAS KOTLÍK A TÉMĚŘ VŽDY SVÍČKU, ZPROHÝBANOU LŽÍCI, BŘEZOVOU KŮRU, PYTLÍK S VHLKOU SOLÍ. TAKÉ SUCHARY PRO PLCHY SEDMISPÁČE, KTEŘÍ ZADNÍ ZEMI OBÝVAJÍ SVORNĚ S TREMPY. A JEŠTĚ NĚCO TAM BÝVÁ VE VODOTĚSNÉM OBALU - OSADNÍ KNIHA.

OPSAL JSEM SI PŘED LETY NĚKOLIK PODIVUHODNÝCH VĚT JEDNOHO ZÁPISU: „... PŘIŠLI JSME PO MĚSÍCÍCH ZA TEPLÉHO VEČERA. UVÍTALA NÁS NEHYBNOST SVAZUJÍCÍ TĚLO I MYSL DO ZVLÁŠTNÍHO VYTRŽENÍ. PŘI ZÁPADU SLUNCE BYLO SLYŠET PRASKNUTÍ VĚTVIČKY NA KILOMETRY DALEKO. ABSOLUTNÍ KLID JAKO PŘED MILIONY LET, JAKO V LOŇSKÉM LÉTĚ. OPOJENÍ Z TÍCHA A SAMOTY DOSUD TRVÁ.“

ZADNÍ ZEMĚ JE ROMANTICKÝ KRAJ.

MILOSLAV NEVRLÝ

(TEXT BYL SE SVOLENÍM AUTORA PŘEBRÁN Z JEHO KNIHY **CHVÁLY ZADNÍ ZEMĚ**)

Podle mnoha kamarádů jde o jeden z nejkrásnějších textů, který kdy byl o trampování v pískovcích napsán. Bohužel, časy se mění a většina kempů, které Miloslav Nevrlý jmenuje, byla zničena po vyhlášení NP České Švýcarsko - Zadní zemi. I Camp Elio. Romantika však zůstává i dál a záleží jen na nás, jak dlouho nám ještě vydrží.

Pokud ve své knihovně knihu „Chvály Zadní země“ ještě nemáš, neváhej a hned si ji jdi koupit. Je skvělá! Kromě Mílova povídání a dá se říci i vyznání Zadní zemi, obsahuje tato kniha i několik desítek krásných barevných fotografií. Doporučuji její poslední vydání od nakladatelství Vestri z roku 2002.

Stále se dá ještě sehnat v knihkupectví, například v Akademii, nebo přímo u Nakladatelství Vestri, Kubánská 380/7, 460 01 Liberec 5 (tel: 605 118 765, email: vestri@seznam.cz). Webové stránky jsou <http://www.ceskapohoda.cz/vestri/>

Velmi ráda a bez nároku na honorage:) tuhle „reklamku“ do Vitamínu KŘ! dávám. Opravdu.

Ahoj někde pod převisem - **Maruška**

Chceš dostávat VITAMÍN KŘ až domů?

Není problém. Nemůžeš si ho sice předplatit, protože si na předplatný nehrajeme, ale když nám na redakční mail vitamin.kr@volny.cz napíšeš, že ho chceš dostávat v elektronické podobě, tak je vše vyřešeno.

DRBY, ZPRÁVY, OZNÁMENÍ ...

Předplatné Vitamínu Kř!

Stále samozřejmě platí, že papírová verze Vitamínu Kř! se nedá předplatit.

Kdo ho chce mít i v této „kapsové“ podobě, tak si pro něj musí dojet na některý z tramských kempů v pískovcích, kde necháváme několik výtisků na jenom místě.

Minulé číslo bylo například rozhozeno po kempech na Švajcu, Roverkách, Korkasu, Zakšíně, Ráji a dalších menších pískovcových lokalitách, ale byla to ale docela fuška, tak nás napadlo, že něco jako předplatné by mohlo vzniknout.

Kdo nám slíbí, že na ten a ten kemp (ať si je sám navrhne - nikomu nebudeme určovat co má dělat) rozhodí Vitamíny Kř!, tak mu budou poslány poštou a tím pádem si jeden jeho výtisk rovnou může nechat pro sebe.

Doufáme, že touto vzájemnou pomocí se dopracujeme k tomu, že během krátké doby bude Vitamín Kř! k dispozici na co největším množství tramských míst.

Děkujeme za případnou spolupráci.

Maruška

**DOPORUČUJEME KOUKNOUT
NA TYHLE WEBOVÉ STRÁNKY**

AHOJ,AHOJ

Jsou to slovenské, dobře vypadající tramské stránky, které dělá kamarád Frenky z T.O. Yukon. Kromě článků, pozvánek na akce a na vandry, fotografií i diskusního fóra, najdeš na nich třeba i náš Vitamín Kř. Více na ...

www.ahojahoj.szm.sk

LIGA LESNÍ MOUDROSTI

Stránky této organizace, ve které je velké množství trampů a od níž na oplátku trampové přebrali mnoho užitečného, najdeš na ...

www.woodcraft.cz

T.O. STONE

Tramské osadní stránky kamaráda Tabasca. Obsahují kromě pozvání na akce i pověsti, osadní tvorbu, medailonky osadníků a dokonce i tramské čtivo - jak Vitamín Kř (ke stáhnutí), tak i pár sbírek z produkce Avalonu. Více na ...

<http://stone-city.rubicus.com>

VÁCLAV SOJKA

Spousta krásných fotografií z Českosaského Švýcarska. Je vidět, že bývalý ochranář moc dobře ví, kde je v tomto kraji krásně:)

www.vaclavsojka.cz

ROVERŠTÍ PATRIOTI

Fotky z jejich akcí na Roverkách. Donedávna tahle část stránek byla pouze pro členy RP a na přístupové heslo. Najdeš na ...

www.roverky.cz/akce.html

KAPITÁN KID

Povídání, bibliografie, písničky, nové knihy a CD, fotky, diskusní fórum atd. Více na ...

www.kkkk.cz

TRAMPOVÉ ??

...HLEDEJTE NA
ADRESE...

potlach@volny.cz

Kobra

Máš nějaké drby, zprávy, oznámení? Novinky, nad které není?

Tak je pošli na e-mail: vitamin.kr@volny.cz

Podivná ochrana přírody v NP České Švýcarsko

Hned po vzniku NP České Švýcarsko byla ochránáři zničena naprostá většina trampských kempů, nacházejících se na jeho území.

U některých profláklých míst se to dalo chápat - už dávno nesloužily svému původnímu účelu a staly se „průchoďáky“, kam jezdili tábořit i němečtí turisté, různé party zde pořádaly mejdany a byl na nich nepořádek.

Bohužel však byly zničeny i kempy Elio, Memento mori, Listí a další krásná a hlavně čistá místa.

Jedním z trampských míst, která již jsou minulostí bylo Tajemství. Srub se nacházel na místě, kde je dnes 1. zóna NP, tedy oblast, kde se smí chodit jen po vyznačených cestách a malá pěšinka vedoucí ke srubu (kolem Sýkorčina kříže) mezi ně rozhodně nepatřila.

To vše by člověk i pochopil, protože příroda naši ochranu opravdu potřebuje, bohužel ochránářská realita v NP je poněkud jiná.

Na první fotografii (z letošního května) můžete vidět, jak vypadá ta malá pěšinka k bývalému srubu Tajemství dnes.

Docela prasárna, co? Znovu dodávám, že jde o 1. zónu, ve které, když vás čapnou mimo značenou cestu, tak s největší pravděpodobností vyfasujete pokutu, nedej bože, kdyby vás tam našli někde pod přewisem u malého ohýnku.

Jestli tohle nazývá správa NP ochranou přírody, tak mám o Zadní zemi docela strach a říkám si, jestli přírodě „Švajcu“ nebylo líp, dokud se nestala ochránářskou institucí. A správu NP neomlouvá ani to, že byly káceny stromy napadené kůrovcem. Existují výrazně šetrnější způsoby kácení v lese, které se již normálně praktikují, ale to se musí chtít.

Na druhé fotce je Dlouhá úbočnicová cesta, od které původně pěšinka na srub vedla.

Samozřejmě stejný scénář - Harvestory v akci. Další fotografii z té samé cesty a to u studánky, najdeš v barvě na straně 2.

Bohužel si nedělám iluze o tom, že jde v celém Národním parku jen o toto místo a tak se ptám, jak vážně to s tou ochranou přírody místní ochránáři myslí.

Pokud jim jde jen o to, že mají splněno tím, že vyhnali velkou část trampů (stále ještě ne všechny) a do spousty míst zakázali lidem chodit, tak je tady něco špatně.

- Tony -

V případě zájmu pošleme mailem i mapku s vyznačením místa, kde k tomuto kácení došlo. Stačí, když si o ní napíšeš na redakční mail: vitamin.kr@volny.cz

ROVERS PATRIOT STORY - 2. díl

Muž v šedivém obleku si odkašlal a položil Vladimíru Putinovi na pracovní stůl jeden jediný list papíru velikosti A4.

„Čto éto?“

„To je důkaz, že Češi jsou vyzbrojeni raketovým systémem Patriot“

„Amerikánci jim dali Patriots?“, nadzvedl se Putin v křesle.

Net vaše vysokochaditelstvo. To je právě to zvláštní. Tuto zprávu máme od našeho špióna, který ji zachytil přímo v Bílém domě. Sami Američané jsou přítomností Patriots značně překvapení a zdá se, že jdou Čechům po krku.

„Zase nám lezou do zelí. Čechům jsme šli po krku vždycky jenom my!“, povzdechl si smutně premiér Ruska a zamyšleně dodal: „A není to jen zpravodajská hra? Chtějí nás zaměstnat a zatím se budou věnovat radaru na těch jejich Prdech.“

„Brdech, vaše vysokochoditelstvo. A máme potvrzeno, že se nejedná o zpravodajskou hru.“

„A co tedy navrhuje?“

„Probudit spícího agenta Kapitána Klose.“

„ČTO? KAPITÁN KLOS EXISTUJE?“, napřímil se překvapený Vladimír Putin ve svém křesle.

„Da, tovaryš premiér. Byl to náš tah vůči americkým imperialistům. Zveřejnili jsme jedinečné příběhy Kapitána Klose a nepřátelští agenti ho považovali za smyšleného - jako třeba jejich Jamese Bonda. Kapitán Klos potom v tomto dokonalém utajení provedl spoustu skvělých akcí.“

„Kapitán Klos“, zašeptal Vladimír Putin zasněně. „Geroj mého mládí, jen kvůli němu, svému vzoru, jsem vstoupil do KGB.“

Byl to dlouhý auklidňující spánek a blížil se ke svému neodvratnému konci. Jeho ospalý mozek začal vnímat rytmické vibrace, rozléhající se celým jeho tělem, V okamžiku, kdy otevřel oči, zazněl v jeho hibernační „rakvi“ vítězný refrén Internacionály.

„Vida“, pomyslel si, „soudruzi mě opět potřebují.“

Když tu se víko „rakve“ otřásl tupým úderem a Internacionála umkla uprostřed poslední bitvy. Úder se opakoval a již probuzený agent Kapitán Klos slyšel útržky tichého hovoru. Slovům zatím nerozuměl.

„Sakra, CIA je čím dál tím lepší, odhalit moji skrýš takhle rychle... Budu dělat opravdovou mrtvolu“, rozhodl se překvapený agent, na tvář si sprejem nastříkal krycí vrstvu vzor Zombie a v kapse odjistil služební Nagan ráže 9.

Po chvilce zaskřípělo víko „rakve“ a Klos cítil závan čerstvého vzduchu, který vzápětí vystřídal pach zkaženého dechu nečištěných zubů.

„Co myslíte, pane kolego?“, pronesl hlas těsně nad jeho hlavou, „jedná se o speleoantropologický nález, nebo jde o pozůstatek z Druhé světové války?“

„Ne, za to můžou trampové. Můžou za všechno!“, zazněla vzdálenější odpověď se špatně ukrytou záští v hlase. „Kdo jiný může zakopat pod převis chláпка a ještě v bývalém vojenském prostoru Ralsko? Pouze tihle zasraní provokatéři, mařící nám speleoantropologické výzkumy. Je vám jasné, kolik poškodili vrstev v sedimentu této lokality?“, pokračoval nenávistný hlas a Kapitán Klos se pod jeho razanci podvědomě otřásl. Podobný hlas měl totiž oberstführer Kluge, velitel popravčí čety v devátém díle nazvaném Německá bestie! Šok, který tím utrpěl, ho podvědomě donutil otevřít oči. První, co uviděl, bylo hlínou a pískem zašpiněné tričko se špatně čitelným nápisem „**Nejsem člověk, jsem archeolog!**“. Bylo to opravdu divné sdělení, ale po dalším, již pečlivějším pohledu, si Kapitán Klos povšiml, že nános špíny zakryl slovo „obyčejný“ před slovem „člověk“.

Maskovací vrstva vzor Zombie však i nadále poctivě kryla jeho vytřeštěné oči, a proto si oba přátelé archeologové ničeho zvláštního nevšimli a dál vášnivě diskutovali nad nálezem.

Kapitán Klos pečlivě poslouchal a jeho mozek pracoval na plné obrátky. Pochopil, že světovému pořádku, míru a speleoantropologii hrozí nebezpečí od jakýchsi trampů. Zase na druhou stranu mu jeho instinkt zkušeného rozvědčíka říkal, že nepřítel tohoto muže s tak nenávistným hlasem může stát i na té správné straně barikády.

Rozhodl se, že půjde ty trampy, pravděpodobně jde o jakousi odbojovou skupinu, zvláště jejich buňku Roverští patrioti, vyhledat a pomocí maskovacího nátěru vzor Cikán u lopaty nenápadně zmizel. Jen zdálky k němu dolehl nenávistný křik: „Náš epochální nález zmizel, zasraní trampové!“

„Ahoj kamarádi! Sešli jsme se na tomto trampském kempu, abysme hájili odvěká práva trampů v tomto epochálním boji za svobodu nás všech!“, hřímal podsaditý tramp do davu dalších jásajících trampů. Celou scénu ozařoval velký oheň a pozadí z ozářené pískovcové skály velkého převisu.

„Nikdy, ale opravdu nikdy se nenecháme vyhnat z našich kempů a k tomu nám dopomáhej Ó sám velký Vlhošť!“ Jásající trampové naráz utichli a v pokoře sklonili odhalené hlavy.

„Křeš, to stačí kamarádi a přejdeme k věci. Jak se vyvíjí náš boj za získání srdcí trampů, kteří ještě nejsou Roverskými patrioty?

„Dobře kamaráde Velký patriote.“, vystoupil z davu pomenší tramp, už ne tak podsaditý.

„Na Roverky jezdí už skoro jen trampové organizovaní v naší iniciativě.“

„To je ale úspěch.“, zhodnotil potěšeně toto oznámení trampský vůdce.

„Ano, ostatní po našich kontrolách trampských kempů a množství letáček o tom, jak se mají chovat, raději zvolili jiná místa na ježdění ven.“

„Zrno se odděluje od plev.“, mávl velkomyslně trampský vůdce rukou. „Dá se tedy říci, že trampové, jezdící na Roverky, jsou zároveň i Roverskými patrioty?“

„Ano, je to tak.“

„Výborně, tím bylo splněno usnesení 3. Roverského sjezdu.“

Potom se trampský vůdce podíval do papíru a překvapeně se rozhlédl po okolních tvářích, napjatých očekáváním.

„Hle, zdravici o podpoře našeho boje přišel pronést i kamarád až z dalekých USA a to osobně.

„Kamarádi, uvítejme kamaráda spolubojovníka!“

Za hromového ahoj a jeho mnohačetné ozvěny se v záři ohně objevil vysoký muž atletické postavy v elegantním zeleném ohozu a s dlouhou cigaretou v pravém koutku.

„Helou. Maj nejm is James a já být z osada Ranč 007. Maj šerif Black vám držet podpora a posílat tady tuhle kentucky whisky (dav trampů potěšeně polknul).“

Podsaditý trampský vůdce přebíral dar amerických trampů, mohutně si zavdal a poslal láhev kolovat. Poté, co přestal lapat po dechu, si odkašlal, vzal Jamese kolem atletických ramen a oficiálně ho uvítal mezi Patrioty.

„Ano, kamarádi. Kamarád James je potvrzením, že náš boj je ve světě sledován se zájmem a hlavně s podporou. Nyní se pojďme poradit co dál. I ty, Jamesi!“

A americký kamarád James se pro sebe spokojeně usmál...

V oválné pracovně Bílého domu zatím zasedal krizový štáb a šéf CIA právě hodnotil podniknutá opatření pečlivě poslouchajícimu Barracku Obamovi.

„... po potvrzení, že Češi v lokalitě V.L.H.O.S.T. opravdu disponují nelegálním zbrojním systémem Patriot, jsme nejprve pracovali na snížení českého vlivu v Evropě.“

„Vlivu?“, zeptal se prezident. „Myslel jsem si, že Češi nemají vliv už ani u sebe doma.“

„Ano, pane prezidente, to je pravda, ale v této době zrovna předsedali EU, proto jsme přes naše agenty Tančí s vajíčky a Narcise, rekrutující se z jejich politiků ...“

„Oni mají politiky?“, přerušil svého zpravodajského bosse prezident.

„Bohužel se dá říci, že ano. Samozřejmě s velkou mírou představitosti. Poté, co se Češi po zásahu našich agentů připravili o své předsednictví, jsme mohli v klidu nasadit zbraň největší, bez obav z případných následků u našich spojenců v EU.“

„Opravdu bez následků“

„Yes pane prezidente, opravdu bez následků. V Evropě si totiž myslí, že u Čechů je již možné úplně všechno.“

„A ta zbraň? O jakou jde?“

Šéf CIA se triumfálně usmál a do napjatého ticha tiše pronesl: „Po dohodě s Brity jsme nasadili do akce agenta 007 Jamese Bonda!“

„WOW! JAMES BOND EXISTUJE?“, napřímil se překvapený Barrack Obama v křesle.

„Yes, pane prezidente. Byl to náš tah vůči sovětským komunistům. Zveřejnili jsme jedinečné příběhy agenta 007 a nepřátelští agenti ho považovali za smyšleného - jako třeba jejich Kapitána Klose. James Bond potom, v tomto dokonalém utajení, provedl spoustu skvělých akcí.

„James Bond“, zašeptal Barrack Obama zasněně. „Hrdina mého mládí, jen kvůli němu, svému vzoru, jsem uvěřil, že je možné, abych se stal americkým prezidentem“

Pokračování v dalším čísle Vitamínu KŘ!

- Pro Vitamín KŘ! dodává přímo z terénu náš zvláštní válečný zpravodaj -

Petr Jenč novou TMB?

Když mě Maruška požádala o tohle povídání a donutila mě tím k bolestivému a předem marnému boji s vlastní sklerózou, ještě zkratka použitá v titulku neexistovala. Vznikla vlastně pracovně, když jsem přemýšlel nad jinými TMBčkama, tedy Trampskými Mytologickými Bytostmi. Jsou to (většinou) lidé, okolo kterých se nabalilo spousta fám a zaručených historek. Asi se vyskytují i dobré TMB, ale ty zlé, alespoň z úhlu pohledu Trampstva, dosahují mnohem většího věhlasu. Pamatujete, nebo jste alespoň slyšeli o Karlštejnském majoru Huňáčkovi, postrachu obou Amerik? Nebo o Kokořínském rádobyhajném Fialovi? Že ne? Jasně, je to dávno, ještě za bolševika. A co ochranář Petr Jenč? Tak vidíte, nevyhynuly...

Když mi jednou otec, který svého času bydlel v Mořině, vyprávěl, jak chodil s Huňáčkem na pivo a že to byl normální chlap, připadalo mi to divné. Nějak sem si nedovedl srovnat v hlavě, že ta kreatura, kterou samozřejmě znám jen z doslechu, může mít nějakou rodinu, zájmy a že jeho nejbližší okolí ho vnímá docela jinak než davy rozhořčených trampů. A že by se asi docela divilo, jaké pověsti o něm mezi trampy kolují. Dneska už by mi to divné nepřišlo. Ne po tom, co jsem vyslechl několik veselých historek s Petrem Jenčem v hlavní roli. Prostě nová TMB je na světě a já se pokusím rozpomenout, jak to bylo, když Petr ještě žádnou TMB nebyl.

Následující časové údaje berte prosím s rezervou, je to přece jenom nějaký ten pátek a můj cancák z té doby není zrovna vzorem přesnosti. Do skal kolem Mužského jsme poprvé zavítali někdy v roce 1989 a v následujícím vybudovali srub nazvaný Studená Strž a následně založili stejnojmennou osadu. Povídka Červená značka, kterou Maruška exhumovala a následně otiskla v minulém čísle, vcelku věrně popisuje náš osadní život v té době. Někdy na podzim roku 1992 jsme v pátek večer dorazili na Strž a odlapli tam nějakého neznámého kluka. Z počátku jsme na něj koukali dost nedůvěřivě. V té době jsme považovali jiný batoh než usárnu málem za hrdelní zločin a barvu neuznávali jinou než khaki. A tady bylo sotva 17leté ucho (nám starým pardům bylo kolem dvaceti) a vymóděné značně turisticky, ale hlavně neprakticky. Krom toho působil dost vymrzle, což vzhledem k pozdnímu podzimu a kvalitě zateplení srubu nebylo divu. Na dotaz, co je zač a kde se tu bere odpověděl, že je archeolog a srub mu ukázal Děda (také TMB, na jejíž povahu se názory poněkud různí. Vzhledem k tomu, že nám nikdy nic špatného neudělal, přikláním se k názoru, že se jednalo

o TMB spíše hodnou. Minimálně nás po celou dobu trvání Studené Strže udržoval v domněni, že náš ilegálně postavený srub nikomu nevadí a skoro měl i pravdu.). A tak jsme se seznámili s Petrem Jenčem. Nutno říct, že nás docela zaujal. Pobyt v přírodě, byť pod vcelku bytelnou střechou srubu, mu evidentně nedělal dobře, což se dalo lehce vysvětlit nedostatkem zkušeností. Horší ovšem bylo, že trpěl strachem z výšek, což ve skalách není zrovna žádná výhra. Velmi dobře si pamatuji, jak jsem ho jednou vedl za ručičku, neboť přístupová cesta na náš srub vedla po poměrně úzké skalní římse. Ale musel jsem ocenit, s jakou zarputilostí dokáže svoje nedostatky překonávat.

Od té doby jsme se vídali poměrně často. Přespával u nás, společně jsme prolézali skály, my mu ukazovali různá zajímavá zákoutí, on rozšiřoval naše obzory na poli historie. Dnes už jsem na projevy dávné lidské činnosti v krajině poněkud citlivější, ale tenkrát bylo zjištění, že ten krtinec, o který v noci zakopávám, je laténská mohyla, že ta divná prohlubeň na skále je asi zásek po trámu, a že ty divné kamínky pod převisem jsou asi zbytky keramiky, pro nás velmi objevné. Zásoboval nás zákulisními informacemi z CHKO (tenkrát bylo ochranářům stejně všechno fuk), v muzeu pro nás zdefraudoval katastrální mapy skal, prostě vzájemná spolupráce jak má být. Dokonce byl i asi dvakrát na našem výročním ohni. Postupně se jakž takž sžil s okolní divočinou, takže začal přespávat i jinde, než u nás na srubu. Už tenkrát ho samozřejmě rozčilovaly různé výkopové práce pod převisy, jenže to nás taky, a vzhledem k tomu, že se partičky, co tenkrát jezdily do skal, velmi dobře znaly, nebyl velký problém to nejaktivnějším kopáčům rozmluvit.

Studená strž - nápis nad dveřmi srubu

V březnu 1994 nám nějaký dobrák podpálil srub. Stalo se to v týdnu před naším výročákem a opravdu nechytl sám od sebe. Jednak jsme víkend před tím připravovali dřevo na potlach a odjížděli jsme v neděli dost pozdě

a samozřejmě všechno před odchodem pořádně uhasili, jednak byl žebřík na půdu nalezen pod srubem a zámek od poklopu k půdě se ve spáleništi našel na druhé straně, než by měl být. Krom toho někdo pro jistotu vypálil i Racák a Uhuto-Uňo. Rozepisují se o tom tak dopodrobna, aby bylo jasné, že se nejednalo o nepozornost trampů, jak se to, jak bude dále zmíněno, pokoušeli interpretovat pracovníci CHKO Český Ráj. Přijeli jsme tenkrát už ve čtvrtek večer a našli ještě žhavé spáleniště. Bohužel jsem měl na půdě schovaný spacák, takže na noc strávenou v pytli od brambor, který jsem měl sebou na nějakou vypečenou hru, opravdu dlouho nezapomenu.

Výročák proběhl v pohodě, ale už v tu chvíli bylo jasné, že osada se rozpadne, každého už to táhlo jinam. S Petrem jsem mluvil buď přímo na ohni nebo těsně po něm, práce ochranářů či lesáků to prý nebyla. Ještě asi měsíc po té, jsem s ním mluvil po telefonu, jestli o tom nevím něco nového, ale tím to zhaslo. Do skal jsme teď jezdili málo, nebylo kde a ani důvod se potkávat.

Koncem března roku 1995 jsme se rozhodli udělat Zanikací oheň. Večer se nás sešlo na potlachovišti v Údolí Rowerů něco přes třicet. Zrovna v nejlepším, právě když v rámci nějaké vtipné hry pobíhali dva šílenci na lyžích okolo ohně, se ze tmy vyloupili dva uniformovaní strážci veřejného pořádku a s bodrým úsměvem se ptali, kdo to tu vede. Asi bych zareagoval jinak, kdybych si nevšiml třetí postavíčky krčící se poněkud ve stínu. Prošel jsem mezi poněkud mým nezájmem konsternovanými policisty a jal se jí zvýšeným hlasem vyptávat (hloubavějšímu čtenáři jistě došlo, že se jednalo o Petra Jenče) nejdřív na její duševní zdraví a pak na to, co to má znamenat, přece třetí březnový víkend tu máme tradičně oheň my. Dodnes nevím, jestli na to Petr zapomněl nebo už si byl jist svou autoritou, nicméně tohle evidentně nečekal a začal se mi omlouvat. Na obou vesnických policistech v polobotkách bylo vidět, že usilovně přemýšlí, proč je někdo v sobotu večer vytáhl z vyhráté služebny do temného lesa zasahovat proti tlupě trhanů, kteří nedělají nic společensky nebezpečného a ke všemu jsou to evidentně jeho známí. A také si nemohli nevšimnout, že palebná síla přítomných značně převyšuje tu jejich. Byla doba legálně držných perkusáků a bylo jich tam dost. Nakonec Petr prohlásil, že je všechno v pořádku a že jim to vysvětlí u auta. Oba ochránci zákona nám popřáli hezkou zábavu a všichni tři zmizeli ve tmě. Jak to Petr vysvětlil a co se následně od policistů o své osobě dozvěděl netuším, ale předpokládám, že to jeho vztah k trampům nijak zvlášť nevylepšilo.

Tímto samozřejmě veškerá komunikace mezi námi ustala. Na Ráj jsem jezdil tak dvakrát, třikrát ročně, pravděpodobnost, že se potkáme, mizivá. Občas jsem potkal Dědu, který měl na něj evidentně spadeno, ale o žádných podobných excesech, jako na našem ohni, jsem neslyšel. Myslím, že v roce 1997 jsme ještě jeden potlach udělali a nic se nedělo.

Momentka z vnitřku srubu

V roce 2002 jsme se koncem srpna vrátili asi po sedmi týdnech z Ruského dálného východu a hned následující víkend vyrazili na Ráj. Už tak toho bylo dost. Po celkem dlouhé době strávené v divočině si člověk až bolestně uvědomuje, jaký jsou Čechy lesopark. Bylo léto, všude spousta lidí, liberecká dálnice hučela víc než obvykle, prostě nic potěšitelného. V sobotu po poledni dorazil Alva s Nevěrou a s tenkrát asi šestiletou dcerou Kačkou, takže spolu se mnou, Draculeou a Ferdou nás bylo šest. Šli jsme spát na Mamučák. V pár posledních zápisech v kempovce byly nějaké zmínky o prudících ochranářích, ale nevěnoval jsem tomu příliš pozornost. O půlnoci jsme ze zdola od cesty uslyšeli auto a za chvíli se pod převis dopotácel trojlístek poněkud vyplašených ochranářů. Jeden z nich nám sdělil po vzoru akčních filmů obvinění ze strašlivého přestupku táboření v chráněné krajinné oblasti, bohužel jeho roztřesený hlásek celkový dojem trochu pokazil. Naše reakce nebyla nepřátelštější. Alva je seřval, aby nehučeli, že tu spí dítě. Já sem měl šanci si na někom vybit celodenní frustraci z přibývajících pasek, zpevněných cest a jiných vymožeností moderní doby a také jsem jí náležitě využil. Až v průběhu svého asi desetiminutového obviňujícího monologu jsem si všiml, že ten třetí ochranář, opět se poněkud ukrývající ve stínu, je Petr.

- Seyček -

Dokončení v příštím Vitamínu KŘ!

Skála osadních slibů

Někdo tahá na vandr herbář, někdo rum, jiný hezkou kamarádku, a Péťa vozí kocourka Macka a psa Hafíka. Péťa je členem T.O. Strážci skal. Všichni osadníci nosí na rukávech domovenky, kromě Hafíka a Macka, kteří po téhle výsadě velice touží. Šerif Klika jejich škemrání odmítal slovy, že by se museli všichni zbláznit, aby chtěli vodit po nádraží psa a kocoura s domovenkami přilepenými na chlupaté tlapy izolepou. Ale Hafíkovo a Mackovo trpělivé snažení obměkčilo osadníky a udolalo šerifa, který nakonec určil slavnostní den, kdy se měli Hafík a Macek stát platnými členy T.O. Strážci skal. V podvečer slavnosti se zjistilo, že na osadním campu ve Studánkové rokli došlo dřevo, a tak šerif Klika povolal osadníky k doplnění zásob. Od práce v lese byli osvobozeni tři: oblíbený kamarád Džulajda pro neschopnost vzít do ruky jakýkoli pracovní nástroj, a Hafík a Macek pro přílišnou horlivost, s jakou se naopak na pracovní nástroje sáпали. Aby trojice trávila čas, po který ostatní přinášeli z lesa dříví, nějak ušlechtilé, dostal Džulajda za úkol předčítat Hafíkovi a Mackovi z nějaké hodnotné literatury. A tak kocour a pes spočívali v trávě u Džulajdových nohou a pozorně naslouchali přednesu z knihy "Dábelský jezdec savany". Po chvíli čtení se Hafík obrátil na Džulajdu:

"Macek se ptá, jak hrdina Nick O'Hara v temné noci, když bloudil pustinou, poznal, že za šutrákem číhá lstivý předák z falešného ranče, když není kocour a v noci nevidí, a potom tasil a skolil, jak jsi to tam četl, Džulajdo."

"Tomu se říká instinkt," laskavě odpověděl Džulajda. "To je takový šestý smysl, který ti řekne co bude, i když to ještě nevíš."

"Macek se ptá, jestli je šestý smysl, když si myslí, že za chvíli řekneš, že kvůli čtení ti vyschlo v hrdle, a půjdeš do hospody."

Šerif, vracející se z lesa se souškou na rameni, odpověděl za Džulajdu, že tohle není šestý smysl, ale prachobyčejná jistota, a jelikož dřeva už bylo shromážděno dostatek, dokázal Džulajda, že šerif má vždycky pravdu, sklapl sešit a šel do hospody. Vrátil se v hluboké noci, kdy osada spala a v ohništi se rděly poslední uhlíky. Džulajdovo ukládání do spacáku provázelo všelijaké hihňání, šustění a mlácení, ale podobné zvuky patřily k jeho nočním návratům, takže tomu nikdo nevěnoval pozornost.

Ráno, když slunce prosvítlo stromy v rokline a hrálo do borůvčí, šerif Klika vstal a šel pro vodu. Jak se blížil ke studánce, zůstal stát, jakoby ho přimrazil. Z mechu a kapradí tam vyrůstá osamocená pískovcová věžička,

menší než věže v nedalekém skalním městě, ale o to půvabnější. Věžička má spárami zjizvenou údolní stěnu, ve dne zlatě ozářenou sluncem a v noci stříbrnou od měsíčního světla. Ta stěna je pro členy T.O. Strážci skal posvátná. Jejich předchůdci do ní vyryli název osady, a každý nový člen pod ní skládá svůj osadní slib. Déšť a vítr ohladily hrany písmen, ale jméno osady vtesané do pískovce nabádá osadníky k věrnosti a soudržnosti. Proto je skála opatrována s posvátnou úctou.

Ochránce osadní tradice, šerif Klika, stál a zíral. Do spár údolní stěny jsou nad kapradím vetknuty skoby a na nich visí síť. V síti někdo spí a zadní částí těla se neuctivě dotýká památného nápisu.

Šerif už ke studánce nedošel. Lomcoval rozespálým Džulajdou a spílal neznámému mladíkovi, který během šerifova láteření sundal ležení se stěny a zabalil kletr. Byl to horolezec Skoba, se kterým se Džulajda spřátelil večer v restauraci a přivedl ho přespat na camp, což bylo vykonáno podle špagátnických zvyklostí.

"Helejte, mně je jedno, jestli tahle skála je vandrácký pohřebiště nebo obětiště, nebo co," promluvil Skoba. "Jen jsem chtěl říct, že podle horolezeckého průvodce se jmenuje Jehelníček, a je to poslední nelezená věž v oblasti. Dlouho jsem ji nemohl najít, sem totiž nevede žádná pěšina, ale díky Džulajdovi jsem ji našel. Líbí se mi. Bez ohledu na vaše city na ni vylezu, protože potřebuju mít prvovýstup. Když budu mít prvovýstup, můžu se zúčastnit EXPEDICE ALPI. Skvělá akce! Tak se smiřte s tím, že vám ji pošlapu."

Nad campem se rozhostilo nevraživé ticho. Osadní posvátnost, totem všech totemů, by měl být nazýván dětinským slovem Jehelníček a znesvěcen rozdrbanými lezeckými škrpály nějakého cizího expedičníka? Trampská srdce odpověděla jasně a jednomyslně: nikdy! Osadníci se přimkli k šerifovi a stíhali Skobu ošklivými pohledy, kromě osadnice Dešťové kapky, která si zachovávala roztomilost v každé situaci.

"My, kdybysme chtěli," řekl tvrdě šerif, "tak bysme na Skálu osadních slibů vylezli jako první sami a klidně bysme tam vztyčili osadní vlajku. Ani bysme nepotřebovali tyhle směšný hřebíky a tyhle barevný provázky."

Ale Skoba byl muž činu.

"Tak si tam vylezte a vztyčujte," řekl klidně, "já si jdu pro posilu. Na Jehelníčka se dostanu, i kdybyste mě sestřelovali zápalnými šípy. Chacha."

Hodil si kletr na záda a odešel. Osada se shromáždila pod stěnou.

"Asi jsem to přehnal. Je to trochu vysoko," usoudil šerif s hlavou zvrácenou k vrcholu. "Kde je Džulajda? Tohle nám zavařil, ať tedy ukáže, jak na ten stožár z pískovce dopravit vlajku osady dřív, než se přiznou špagátníci!"

V tuto nevhodnou chvíli Péta připomněl šerifovi přijímání nových členů. Šerif mávl rukou a k Hafíkově a Mackově zděšení řekl, že je třeba myslet na obranu věže, a rozdávání domovenek se odloží. T. O. Strážci skal se začala připravovat k obraně. Šerif každému vykládal jak všechny přepere, osadnice Rybí žábra chodila po rokli s nožem v ruce a vykřikovala "mrtvej horolezec, dobrej horolezec", pacifista Péta sbíral do žracáku borové šišky a Džulajda se šel posílit do restaurace, odkud se vrátil vysílený a šel si odpočinout do spacáku. Macek s Hafíkem přihlíželi válečným přípravám s obavami.

"Nebude domovenka," vzdychal Macek, a do trávy kapaly slzičky.

Tak seděli a vzdychali, potom pomohli Pétovi sbírat šiřkovou municí a nakonec šli za Džulajdou. Řekli si, že když Džulajda vyleze s vlajkou na skálu, horolezci nechají rokli na pokoji, a budou domovenky. V radostné naději se pustili do příprav. Pro Macka bylo hračkou přinést ze stožáru osadní vlajku a pověsit ji Džulajdovi na krk, aby ji neztratil. Nepozorovaně dopravili Džulajdu pod stěnu, a zvědavcům vysvětlovali, že Džulajda sice není při smyslech, ale rovněž touží zaujmout bojovou pozici.

"Já jdu sám, netahej mě pořád. Do výčepu přece trefím!" protestoval Džulajda, když ho Macek s Hafíkem postrkovali kupředu. Co se dělo na Skále osadních slibů nejspíš zůstane navěky tajemstvím. Útržky svědectví hovořily o podivném hlase, nesoucím se na vrcholky okolních stromů: "to je hrozná zkratka, tudy do hospody chodit nebudem, tolik příkrejch schodů" nebo "netahej mě za vlasy, kocoure, nevíš, že mě táhne žízeň?"

Jisté bylo, že když k poslední nelezené pískovcové věži v oblasti dorazila na vše odhodlaná tlupa horolezců, vítězně vlála na vrcholu vlajka T.O.Strážci skal. Dole v kapradí hrdě čekali Macek a Hafík na vytoužené osadní členství.

"To jsem blázen," divil se šerif Klika, a stejně nevěřícně se divili všichni přítomní. "Jak se tam ta vlajka dostala?"

"Kde je Džulajda?" vzpomněl si Péta. Ptal se zbytečně, protože v ten okamžik to věděli všichni. Do Studánkové rokli se z oblohy sneslo děsivé, nervy drásající UÁÁÁ. Hafík zatahal Pétu za maskáče a oznámil mu, že Džulajda nemůže dolů.

Další dění ve Studánkové rokli popsal šerif v osadní kronice jako potupné. Šerif byl

nucen oficiálně požádat Skobu a jeho přátele, aby laskavě provedli prvovýstup a sundali zatraceného Džulajdu dolů.

Slunce zapadalo, v červáncích zrůžověly pískovce, osadní vlajka byla vrácena na stožár, a šerif měl neobyčejně dobrou náladu. Tak dobrou, že když se na ztemnělém nebi zachvěla první hvězda, svolal osadu, předal Hafíkovi a Mackovi domovenky a obřadně je zařadil mezi osadníky. Šerifovu dobrou náladu způsobilo neuznání Skobova prvovýstupu, čímž Skála osadních slibů zůstala panensky nedotčenou. Skoba se totiž během sportovního výkonu dopustil dvou závažných chyb - jako stupu použil vtesaného názvu osady, což bylo hodnoceno jako nepřijatelná umělá pomůcka, a když se Rybí Žábra znenadání vzbouřila a začala ho ostřelovat šípy, z toho jedním zápalným, zbaběle se zdržel příliš dlouho zavěšen do smyčky. Navíc se ukázalo, že zdůrazňovaná EXPEDICE ALPI nebyla náročná pouť na vrcholky evropských velikánů, ale nechutné tažení po podtroseckých hospodách s heslem ALkohol a Pivo, čehož, jak řekl šerif, nebylo škoda. Ale Skoba se nevzdal. Uskutečnil EXPEDICI ještě tu noc jako Džulajdův parťák, a podle Džulajdova bujarého ranního návratu se jistě vydařila.

Novopečení osadníci Hafík a Macek tiše seděli u Džulajdova spacáku a čekali, až se kamarád osadník probudí. Hafík něžně tlapkou utíral Džulajdovo orosené čelo a Macek držel knihu "Dábelský jezdec savany". Jeho kocouři instinkt mu jasně napovídal, co asi Džulajda řekne, až ho po probuzení požádají o další předcítání, aby věděli jak to s Nickem O'Harou vlastně dopadlo.

Šerif s osadníky měli tou dobou plno práce. Za sundání Džulajdy s vrcholu totiž slíbili, že řádně označí cestu k Jehelníčku, aby ho příště všichni lezci mohli ve skalnatých roklích pohodlně najít. Osadníci vytvořili pěknou tabulku se šipkou a s nápisem "K Jehelníčku" a umístili ji do vzdálené rokli plné bahnitých stezek a močálovitých louží, tak aby ukazovala tam, kde se z ostružin a ponurých balvanů zvedají k nebi hrozné skalní věže, vysoké, větrné a hladké jako sklo.

- Kavče -

*Kavče napsala dvě sbírky trampských povídek z prostředí pískovců a to **Tajnosti Skalkového lesa** a **Noc na Strážné hoře**. Dále spolupracovala na sbírkách Zóna T, Šerifova lžíce, Ciggi a dalších ...*

Máš-li zájem, podívej se na její web <http://www.trapsaveckedenicek.cz/>, kde najdeš nejen nabídku z jejího nakladatelství RODOCAPSA, ale i ledacos dalšího zajímavého z tramského a trapsaveckého prostředí.

Ralsko

Jde bezesporu o dominantu kraje. Díky tomu, že se tato zřícenina hradu řadu let nacházela ve stejnojmenném vojenském (sovětském) prostoru, byla trampy „objevena“ až začátkem let devadesátých.

Na hrad vede neskutečný krpál, ale když je dobrá viditelnost, odměna za námahu je převeliká.

Dominanta kraje - Ralsko

Foto: Kameňák

Podle archeologických nálezů víme, že tu stál hrad už ve 13. století. Možná, že je dokonce starší, ale zatím to nelze spolehlivě doložit. Ve starých listinách se název Ralsko objevuje už mnohem dříve, ale neví se, jestli se jednalo o kopec nebo hrad. První písemné důkazy o hradu jsou ze 14. století a postavil ho Jan Chudoba z Vartembergů. Poté, co mu husitská vojska obsadila a vypálila Vartemberg, Ralsko patřilo k tzv. strážným hradům, které kontrolovaly bezpečnost stezky z Čech do Německa (Žitavy) a také pořádek na rozlehlém Vartemberském panství. Vartembergové postupně ztráceli své postavení u dvora a jejich majetek se zmenšoval. Další majitelé se rychle střídali a pobývali velice krátce. Lze spolehlivě dokázat, že se hrad přestavoval ještě v 15. století, ale v pozdějších dobách, kdy se k bydlení začaly stavět pohodlnější zámky, byl opuštěn a v roce 1505 už je uváděn jako pustý. Prý v něm nějakou dobu přebývali dokonce loupeživí rytíři, ale ti se o nějaké stavební obnovy určitě nestarali. O další zkázu se postarali hledači pokladů, kteří tu kopali, spoustu zdí pobořili, ale nic nenašli. Chudák hrad, to ani netušil, že poslední ránu dostane ve 20. století, kdy se stal součástí zakázaného vojenského prostoru a navštěvovali ho pouze naši „bývalí bratři“, o čem dodnes svědčí zdi počmárané azbukou.

Hrad byl postaven na vysokém nepřístupném kopci a stavba kopírovala jeho tvar. Vše obepínala pevná hradní zeď. Do hradu se vstupovalo pouze jednou branou, která byla vybudována v masivní 5,6 metru široké štítové přední zdi. Následovalo nevelké předhradí ze kterého se vcházelo do první obytné věže spojené s palácem. Kolem paláce byl dvorek vytvořený hradbou a stál tady i most kterým se chodilo do druhé věže, která byla také obklopena dvorkem. Zbytky čtverhranných věží jsou nejstarší částí původního jádra. Jejich dvorky byly původně zastavěny zřejmě dalšími i když jen dřevěnými stavbami. Vzhledem k funkci hradu a zřejmě i klimatickým podmínkám nejen hradby, ale i stěny staveb dosahovaly šířky až pěti metrů. Jak se můžete sami přesvědčit, kamení na stavbu měli dost a nemuseli ho nosit z daleka.

Dnešní stav zdí a zbylých staveb je výsledkem rekonstrukce ve 20. století.

Jedna z pověstí o Ralsku

Kdysi sídlili na hradě Ralsku loupeživí rytíři, kteří škodili celému okolí. Nejvíce to pociťovali kupci, kteří cestovali po staré cestě z Žitavy přes Svěbořice do Prahy.

Když už řádění loupeživých rytířů překročilo všechny meze, rozhodli se obyvatelé sousedních vesnic hrad přepadnout. Od jednoho zajatce, kterému se podařilo z hradu uprchnout věděli, že na hradě každé ráno otevírají bránu a vyhánějí na pastvu hradní dobytek. Stejně tak večer, když uslyší cinkání zvonků krav, otevírají brány.

Ozbrojení muži z vesnic se tedy jednoho dne vmíchali mezi stádo a když obyvatelé hradu otevřeli bránu, využili překvapení, vnikli do hradu a hradní posádku přemohli. Hrad vyplenili a zapálili. Obě vesnice byly za svůj čin povýšeny na města. Jedna dostala název Mimoň a druhá Stráž pod Ralskem.

*(Báje a pověsti ze severních a západních Čech.
Otec a syn Linhartovi)*

Tramenské akce na Ralsku

Vítání jara

Nezapomenutelnou akcí bylo Vítání jara 2000. Od jiných Vítání se odlišovalo v tom, že jeho pořadatel Ylyč zval kamarády již několik let předtím. Prostě se řeklo: „Na první březnovou sobotu roku 2000 buď na Ralsku, bude tam

Vítání jara". Po několika letech čas skutečně dospěl až k tomuto dlouho slibovanému datu a na Ralsku se sešlo docela slušné množství trampů.

Mělo to dvě vady.

Zatímco dole už kvetly kytky, nahoře byl ještě sníh a vál docela drsný víchř. Ti, co tam strávili celou noc, tak na tuto akci vzpomínají se slzou dojetí dodnes.

Druhou vadou bylo, že chyběl samotný pořadatel, který se v té době válel kdesi ve Středomoří na pláži.

Pomsta byla krutá, ale to už by byl jiný příběh.

Dobývání hradu Ralsko

Tuhle akci, na kterou se sjelo velké množství oblehatelů i obhájců pořádala v půlce devadesátých let T.O. Yellowstone.

Prostě klasika - spousta dřevěných štítů, mečů, kopí a šípů. Každá zbraň měla na svém konci uvázanou jakousi látkovou bambulku, namočenou v červené barvě a každý bojovník měl na sobě přišit „život“ z kousku bílé látky. Počet těchto „životů“ byl předem stanoven a za

Výstup rytířů na Ralsko při Dobývání hradu

zranění (dotek kamkoliv jinam, než do „života“) se postižený musel uchýlit na ošetřovnu, kdy byl „ošetřen“ a teprve potom se mohl vrátit do boje.

To jsem poznal na vlastní kůži, protože zatímco u brány vládl litý boj, jsem se po skále vyšplhal k věži, kde byla jenom kamarádka Draculea, která se na mě vyřítla s mečem. Ránu jsem sice vykryl štítem, ale silný náraz mě srazil ze skály dolů. Vylezl jsem znovu nahoru, Draculeu „zabil“ a pospíchal k bráně s tím, že tam vpadnu, udělám zmatek a ostatní prorazí a dobijeme hrad.

Plán to byl dobrý, jen jsem si po pár krocích všiml, že mám na noze (těsně nad kanadou) červený flek. Byl jsem prostě „zraněný“ a musel jsem na ošetřovnu. Po pár dalších krocích mi došlo, že červená barva na mojí noze má úplně jiný odstín, než červená na našich zbraních a to už jsem znejistěl...

Zahýbal jsem prsty u nohou a zjistil, že mám kanadu plnou jakési tekutiny. Došel jsem proto pomalu na ošetřovnu, kde jsem oznámil, že jsem zraněný. Vtipné bylo, že ošetřovatelka mě přesně podle pravidel hry plácla přes rameno a řekla, „už jsi v pořádku, můžeš jít bojovat“.

Ujistil jsem jí, že asi nejsem v pořádku a sundal si kanadu. To bylo poprvé, co jsem z boty zcela regulérně vylil krev proudem. V noze byla díra rozřízlá od nějakého výčnělku skály, jak jsem padal a byla vidět kost. Móc hezké.

Ošetřovatelka šla napůl do mdlob a já do nemocnice v České Lípě.

Tak, a to je příběh na konec vyprávění o zřícenině hradu Ralsko.

PS: Asi o rok později byli naši kamarádi na ohni jedné osady z Jižních Čech, kde ke svému ohromnému pobavení uslyšeli pověst o tom, jak před časem v Severních Čechách na jakémsi Dobývání hradu jedna kamarádka shodila svého kamaráda ze skály a to tak nešťastně, že přišel o nohu. Skončil na vozíku a ona se teď o něho stará...

Tak takhle taky vznikají trampské pověsti:)

- Tony -

Historické údaje o Ralsku byly přebrány z www.hrady.cz

S PROSÍKEM K PĚŤOVI S MACÍKEM

Rubrika kamaráda Pěti a kocoura Macíka

Kde všude je chlupatý Pěťo? Ptám se tedy čistě teoreticky neb jsem počestná a vdaná žena.

S pozdravem Elvíra

Pamatuji si, když jsem byl ještě malé kotě, tak si nesundával do spacáku ani kanady. Dnes se to o ty kanady zlepšilo, ale tím to taky skončilo. Mohu se pouze odvolat na slova Marušky, která v začátcích jejich společné známosti nechápala, proč se musí Pěťo holit skoro všude, než jí došlo, že se neholí, že to tak prostě je.

Macík

Ahoj Elvíro.

To že mám knír, je poslední dobou dokonce i vidět i ve dne. I když asi už nejen ve dne - vloni na podzim jsem u nás ve Skalkovém lese na Českém ráji došel v noci pod převis, kde už spalo pár kamarádů. Bohužel jsem je probudil, neb pobyt na Vyhlídce byl náročný a když jsem se jim představil jménem, tak jsem ke svému zděšení uslyšel, že ten chlupatej hajzl je tu zas. Tak nevím jak si to mám vysvětlovat.

A proč tě to vlastně tolik zajímá, když jsi počestná a vdaná?

Pěťo

Ahoj Macíku.

Mám dotaz speciálně pro tebe. Jak ti chutnají myši co žijí pod převisy na trampských kempech?

Medvěd

Medvěde, nejsou to myši, ale plšici. A jsou chráněný. Pěťo říká, že si svůj kus chleba

zaslouží a že jsou na kempech stejně doma, jako třeba my. Což je divný, protože jsem je nikdy neviděl jak uklízejí ohniště, nebo zatloukají hřebíky do nové lavičky..

Ale po pravdě řečeno - chutnají stejně jako myši u nás doma. Jen tolik nesmrdí po odpadcích, jsem proto rád, že mě Pěťa pořád bere ven do pískovců.

Macík

Ahoj Pěťo

Slyšel jsem, že jezdíš na vandry i s Chemikem. Všude po kempovkách čtu a na vandrech slyším, že Chemik má chlupatý zuby. Je to pravda, nebo jde jen o pomluvy závistivých kamarádů?

Blue Woody

Jak bych ti to řekl. Ale musí to zůstat jen mezi námi.

Chemik nemá chlupatý zuby, opravdu ne. Má totiž chlupatý celý patro.

Mimochodem, nápisy o tom, že má chlupatý zuby jsou nejen po celých Čechách, ale snad i po celém světě. Víím o Norsku, Austrálii, Zélandu, Kanadě...

Poučení z toho plyne, že k světové proslulosti stačí jen na několik let zanedbat zubní hygienu. Jak inspirující...

Pěťo

Pokud máš nějaký zvědavý dotaz na Pěťu a Macíka, tak jim ho pošli na redakční mail: vitamin.kr@volny.cz

HUMOR Z POD PŘEVISŮ ...

Chlubí se Littl z Modrých knížek.
„Tak dneska na mě ta hezká
kamarádka konečně promluvila.“
„Jo? A co ti řekla?“
„Abych už konečně držel hubu.“

☺ ☺ ☺

„Zase mě vypekly Český dráhy“
„Jak to?“

„Měl jsem koupenej lístek
z Lovosic do Litoměřic,
vystoupil jsem v Úštěku
a teď mi tady Harry řekl,
že jsem mohl jet klidně až do Blížáků,
protože průvodčí nepřišel.“

Z CÉÉÉÉ JIŽNÍ ESKADRŮM
NÉÉÉZBULAMI JEDEM
MUŽ.

Pospíchá Moby za tmy
na kemp a v zadní kapse
má láhev rumu.
V tom uklouzne a spadne.
Ohmatá se a ucítí na ruce
podezřelé vlhko.
„Tak a teď už mi zbejvá
jen jedna jediná naděje -
že je to jenom krev!“

Prohání ochranář trampy po
Českém ráji a křičí:
„Stůjte vandráci!“
A od trampů se na oplátku
udýchaně ozve:
„Stůjte vy, vás nikdo nehoní!“

☺ ☺ ☺

Koniáš vyvěsil
na Galatce inzerát:
PRODÁM SVOJI KYTARU.
A v kempovce se objevil nápis:
SLÁVA!

Kavče

